

Ν. ΔΙΚΑΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ: **Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ**, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουῆλ Γορζαλές: **Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ**, μετάφρ. Σ. ** (συνέχεια). — Λάμπρον Ἐρνάλη: **ΡΟΖΙΝΑ Ἡ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ** (συνέχεια).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Αἰσθάνομαι ὅτι θά τον σώσω (σελ. 629).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

ΙΕ'

Σοὶ γράφω ταχέως τὰς γραμμάς ταύτας, ἀγαπητέ μου Βιλχέλμ, φοβούμενος μὴ ἀνησυχῆσης, διότι ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος σοὶ καθυστερῶ τὴν συνέ-

χθειαν τοῦ μυθιστορηματιός μου — διότι σὺ ὁ ἴδιος ὠνόμασες οὕτω τὴν θλιβεράν ἱστορίαν μου, τὴν ὁποίαν ἐπιμόνως ἀπῆτησες παρ' ἐμοῦ. — Ἡ μόνη αἰτία τῆς διακοπῆς αὐτῆς ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ Σχούλτς. Ἐπὶ δύο κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἐδέησε ν' ἀφήσω τὸν κάλαμον, ὅπως τρέξω εἰς βοήθειαν τοῦ ἀτυχοῦς δόκτορος. Ἐπολέμησα, ὅπως πάντοτε, τὰς δύο ταύτας κρίσεις, ἐπικαλούμενος τὴν θέλησίν του, καὶ ἰδίως τὴν διάνοιάν του, ἧτις ἀληθῶς κατὰ πολὺ μετεβλήθη ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤλθον εἰς

βοήθειαν αὐτῆς. Αἰσθάνομαι ὅτι θά τον σώσω, καθόσον ἡ ἐπίδρασις, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐξασκῶ ἐπὶ τοῦ νοός του, αὐξάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τοσοῦτον δ' εὐθύς καὶ εὐαίσθητος εἶνε, ὥστε προσπαθῶ παντὶ σθένει νὰ κατορθώσω νὰ ἐπιδρῶσι τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας του ἐπὶ τῶν διαλογισμῶν του. Ἐν μόνον παραδείγμα ἀρκεῖ, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου· προχθές, εὐρὼν αὐτόν ἤττον διατεθειμένον νὰ πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους μου, ἔπεράσισα νὰ παρουσιάσω αἰφνιδίως εἰς

αὐτὸν ἕνα ἐκ τῶν μικρῶν υἱῶν του, ὅστις ἔπαιζεν εἰς τὴν παρακειμένην αἰθουσαν, μόλις δὲ εἶδε τὸ τέκνον του, ἐταράχθη καὶ συνεκινήθη.

— Σχούλτε, τῷ εἶπον, δὲν νομίζεις ὅτι βλέπεις τὸν Θεὸν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ παιδίου τούτου;

Ὁ δυστυχὴς παράφρων ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τέκνον του καὶ μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα μειδιῶν· εἶχε θριαμβεύσει τὸ αἶσθημα τῆς πατρότητος. Τὸ μόνον, ὅπερ με ἐξέπληξεν, ἦτο ὅτι δὲν εἶδον οὐδ' ἓν δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐνῶ οἱ ἰδιόκοί μου ἦσαν κἀθυροί.

Μόλις δὲ ἀνεχώρησε τὸ παιδίον, δὲν ἐγένετο πλέον λόγος περὶ μονομανίας.

Ἡ θέσις μου εἶνε πολὺ ἀλλόκοτος, ὀφείλεις νὰ το ὁμολογήσης, Βιλχέλμ καίπερ νομιζόμενος παράφρων, ἐπεμελούμεν τοῦ ἱατροῦ μου, ἤμην ὁ σωτὴρ τοῦ δεσμοφύλακός μου! Ἐγὼ μόνος μου διὰ τοῦτο καὶ διεσκέδαζον τοιοῦτοτρόπως τὴν θλίψίν μου!

Εἶμαι λοιπὸν ἠναγκασμένος νὰ λησμονῶ τὸν κάλαμον καὶ τὸν χάρτην μου, διότι ὁ Σχούλτε με ἀπασχολεῖ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Νομίσας ὅτι ἡ κόπωσις ἐδύνατο νὰ διακόψῃ τὴν σειρὰν τῶν διαλογισμῶν, ὅτινες κατέθλιβον αὐτὸν πρὸ ἡμερῶν, ἠνάγκασα αὐτὸν νὰ με ἀκολουθήσῃ εἰς διαφόρους κατὰ τὰ δάση μακρινούς περιπάτους. Ἐπανηρχόμεθα τὴν ἐσπέραν καταπεπονημένοι καὶ πιστεύω — ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ — ὅτι αἱ ἐκδρομαὶ αὗται ἐπέφερον αἴσια ἀποτελέσματα μᾶλλον εἰς ἐμὲ ἢ εἰς αὐτόν. Τοῦτο δ' ἐνόησα ἐκ τῶν λόγων τοῦ Φριξ, ὅστις παρετήρησεν, ὡς μοὶ λέγει, ὅτι ἀπὸ τινος ὁ ὕπνος μου, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἦτο τεταραχμένος, εἶνε γαλήνιος καὶ ἀτάραχος... Ἄλλ' ἤδη σ' ἀρίνω, διότι με καλεῖ ὁ τύραννός μου.

Βιλχέλμ, μὴ ἀπορήσῃς σύ, ὅστις εἶσαι συνειβισμένος νὰ περιπατῇς ἔριππος... Σήμερον θὰ ἐξέλθω πεζῇ εἰς περιπάτον πέντε ἕως ἕξ λευγῶν!

Υ. Γ. Ὁ τύραννός μου εἰσῆλθε πρὸ ὀλίγου παρ' ἐμοί. Ὅτε με εἶδεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου καθήσυχασεν ἀμέσως. Ἐνόμιζεν ὅτι τον εἶχον ἐγκαταλείψει μόνον.

— Ἐργάζεσθε; με ἠρώτησε μετὰ τόνου δειλοῦ.

— Ὅχι, τῷ ἀπήντησα, γράφω μόνον δύο λέξεις πρὸς τὸν φίλον μου Βιλχέλμ.

— Μήπως τῷ ἀναγγέλλετε ὅτι θὰ τον ἴδητε ἐντός ὀλίγου;

— Ποσῶς.

— Ἀληθῶς; ἐπανέλαβεν.

Καὶ με παρετήρει μετ' ἀδημονίας. Ἐμάντευσα πάραυτα ὅτι ὁ νοῦς του κατείχετο ὑπὸ ἀυρίστου τινός φόβου. Αἴφνης δὲ μοὶ ἐπήλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσω μίαν ἀπόπειραν.

— Ὁ Βιλχέλμ εἶνε πολὺ καλὸς νέος, εἰς τὸν ὅποιον ἐμπιστεύομαι ἀρόθως τὰ μᾶλλον ἀπόκρυφα τῆς καρδίας μου, τῷ εἶπον· ἀναγνώσατε τί τῷ γράφω.

Ἐλαβε τὸν χάρτην καὶ ἐξετύλιξεν αὐτόν· κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδειξε τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξίν.

ἐπιδοκιμαζῶν πᾶσαν φράσιν δι' ἐλαφρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ὡς νὰ συνεβουλεύετο μετὰ τινος συναδέλφου του. Οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀταραξία ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου του... Ἦδη εἶνε εἰς ἀνάρρωσιν... Τέλος πάντων τί περισσώτερον νὰ σοὶ εἶπω, Βιλχέλμ;

— Ἐμπρός, μοὶ εἶπε μετὰ πονηροῦ βλέμματος, ἄς ἐξέλθωμεν εἰς τὸν ὑγιεινόν σας περιπάτον!

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

Ἐβασκε γέλωτα ἡχηρόν, τὸ δὲ βλέμμα του δὲν προέδιδε τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν! Ἦδη ἐξακολουθῶ τὴν διήγησίν μου, πιστεύω δὲ ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῶ ἄλλοτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διακόψω αὐτήν.

ΙΓ'

Μετὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Βασιτιανοῦ ἐκμυστηρευθείσας μοὶ ψευδεῖς διαδόσεις τοῦ Πλακίδα, ἐγένοντο πλέον καταφανῆ τὰ μυστὰ σχέδια αὐτοῦ· καὶ ὅμως δὲν ἐδυνάμην νὰ πιστεύσω ἀκόμη εἰς τοιαύτην αἰσχρὰν προδοσίαν ἐκ μέρους τοῦ κηδεμόνου μου. Ἦθελον ἀκόμη νὰ πιστεύω ὅτι μόνος ὁ ἐπιστάτης ἦτο ἐνοχος· ἀλλὰ πάλιν πῶς νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἐτόλμησε νὰ προβῇ εἰς τοσοῦτον φοβερὸν διάθημα ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κυρίου του; Ἡ συνενοχία των ἀρα ἦτο καταφανής! Ἐπέτρεπε λοιπὸν ὁ κηδεμών μου νὰ με κηρύττωσι παράφρονα!

Διακρούσης ὅλης ἐκείνης τῆς νυκτός, διάφορα σχέδια ἀνευκυῶντο ἐν τῷ νῷ μου. Οὐδεμία ὑρίστατο πλέον ἀπάτη, ὁ κίνδυνος ἦτο προφανής. Θὰ ἤμην βεβαίως κατεστραμμένος, ἂν ἄφρινον, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῶ, νὰ μ' ἐξευτελίωσι τοιοῦτοτρόπως... Ἐπρεπε νὰ παλαίσω κατ' αὐτῶν· ἀλλὰ τότε, εἴτε νικῶν εἴτε νικώμενος, ὄφειλον νὰ ἐγκαταλείψω τὸ φρούριον καὶ νὰ μὴ ἐπανάιδω τὴν Ἀρτεμιν, ἐκείνην, τὴν ὅποιαν τοσοῦτον ἠγάπων! Εἰς τοιαύτην φοβερὰν ἰδέαν ἐνόμιζον ὅτι ἡ καρδία μου ἔπαυε τοῦ νὰ πᾶλλον καὶ ἠρώτων ἐμαυτὸν ἐὰν ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ὑποκύψω εἰς τοιαύτην φοβερὰν ἀτίμωσιν ἢ νὰ μείνω πλησίον αὐτῆς! Ἐν τοιαύτῃ ἀγωνίᾳ εὐρισκόμενος, τὴν ἐπομένῃ ἡμέραν προσεπάθουν ν' ἀποκρούσω τὴν ταραχήν, ἥτις κατείχε τὴν καρδίαν μου. Ἡ Ἀρτεμιν με ἠρώτησε μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς υγείας μου, ἡ δὲ συγκίνησις αὐτῆς ἐπλήξισεν ἔτι μᾶλλον τὴν ταραχήν μου. Ὅπως δὲ καθησυχᾶσα αὐτήν, ἐπροφασίσθη ὅτι κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς μελαγχολίας.

— Πῶς! μοὶ εἶπε, στερεῖσαι λοιπὸν ἐνεργητικότητος ὅπως δυνήθῃς νὰ καταπολεμήσῃς τὴν φοβερὰν ταύτην ἀσθένειαν, ἡ ὅποια ὀνομάζεται μελαγχολία; Σὺ, νέος εἴκοσι μόλις ἔτων, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπιζῆς ὑπερῆφάνως τὰς λύπας τοῦ βίου, διότι ἔχεις δύο μεγάλα στηρίγματα, τὸ ἐνδοξὸν ὄνομά σου καὶ τὴν μεγάλην περιουσίαν σου, σὺ ν' ἀπελπίζησαι καὶ νὰ μελαγχολᾷς τοιοῦτοτρόπως;... ὦ! ἄφες, φίλε μου, εἰς ἡμᾶς τὰς γυ-

ναίκας τὰς παιδαριώδεις ταύτας θλίψεις. Τί θὰ ἐπραττες λοιπὸν ἀπέναντι μιᾶς πραγματικῆς δυστυχίας, ἀφοῦ δὲν δύνασαι νὰ καταβάλῃς αὐτὰς τὰς μηδαμινὰς καὶ φαντασιώδεις λύπας σου;... Ἀχ! ἂν ἦμην ἀνὴρ!

Καί, ταῦτα λέγουσα, τοσοῦτον ὑπερήφανον τόνον ἔδιδεν εἰς τὴν φωνήν της, ὥστε ὁμολογῶ ὅτι ἠσχύνθη διὰ τοὺς ἀνάνδρους τούτους φόβους μου· ἠσθανόμην ὅτι ἂν ἐγκατέλειπον τὴν ὁμιλίαν ταύτην, θὰ κατεβιβάζομην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας ἔγραψα ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον μου, εἰδοποιήσας αὐτόν ὅτι ἔχω νὰ τῷ ὁμιλήσω, τὴν ἐπομένην δὲ πρωίαν μετέβην εἰς Μονθερμέ.

Ὁ κύριος Γράγγερ ἦτο εἰς ἓκ τῶν ἀμαθῶν, ἀλλὰ πεπειραμένον ἐκείνων συμβολαιογράφων, τῶν ὁποίων ὁ τύπος σώζεται εἰς ἐτι εἰς τινὰς ἐπαρχίας καὶ χωρία· εἶχε συντάξῃ τὸ προικοσύμφωνον τῆς μητρός μου καὶ ἦτο μέλος τοῦ οἰκογενειακοῦ μου συμβουλίου· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ εὐρίσκον παρ' αὐτῷ πᾶσαν ὑποστήριξιν, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον ἐγνώριζον ὅτι οὐδεμίαν ἔτρεπε συμπάθειαν πρὸς τὸν κύριον Μωφέρ. Περὶ τὴν ὁγδόην ὄραν τῆς πρωίας εὐρον αὐτόν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ με ὑπεδέχθη μετὰ μεγάλης ἀβρότητας.

— Αἴ! κύριε βαρῶνε, εἶπε, τί ἀνεμόσας ἔφερον ἐδῶ; Μία σπουδαία ὑπόθεσις, ὡς μοὶ ἐγράψατε... Κάμμια νέκ ἴσως τρέλα; Τέλος πάντων χαίρω τοῦλάχιστον ἀπὸ καρδίας ὅτι με θεωρεῖτε ὡς πνευματικόν, καὶ τοῦτό μου δίδει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας βλέπω ἐνίστε.

— Ἀγαπητέ μου Γράγγερ, τῷ ἀπήντησα, ὡς νὰ το ἐμμαντεύσατε, εἶπετε σεις ὁ ἴδιος τὸ ἐπίθετον, τὸ ὁποῖόν σας ἀρμόζει· πραγματικῶς, σήμερον μάλιστα, ἐπιζητῶ μᾶλλον πνευματικόν ἢ φίλον καὶ σύμβουλον.

— Διάβολε! τί μου λέγετε;... Σὰς ἀκούω εὐχάριστος, κύριε βαρῶνε· ἤξεύρετε πόσον σας ἀγαπῶ.

Καὶ τότε διηγῆθην αὐτῷ τὰς περὶ τῆς παραφροσύνης μου ἀλλοκότους φήμας καὶ τὰ διάφορα περιστατικὰ, ἄτινα, συναρμολογούμενα, μ' ἔπειθον περὶ τῆς ἀληθείας τῆς κατ' ἐμοῦ σκευωρηθείσης ἀτίμου προδοσίας· εἶτα δὲ τῷ ἀνέφερον τὴν μετὰ τοῦ Πλακίδα ρῆξίν μου καὶ πάντα τὰ πρὸς κλοουθήσαντα αὐτὴν συμβεβηκότα, τὰς ἀποκαλύψεις καὶ προειδοποιήσεις τοῦ κυρίου Ἀβραάμ, καὶ τέλος τὴν τελευταίαν μετὰ τοῦ κηδεμόνου μου συνδιάλεξίν μου. Ὁ Γράγγερ με ἤκουε περιφροντῶν, εὐκόλως δὲ παρετήρησα ὅτι οὐδεμίαν ἐκπληξίν ἐνεποίησάν αὐτῷ οἱ λόγοί μου.

Ὅτε δ' ἐτελείωσα τὴν διήγησιν ὅλων τῶν συμβάντων, προσέθηκα μετὰ τόνου ἰκετευτικοῦ.

— Τώρα, ἀγαπητέ μου κύριε Γράγγερ, κρίνατε καὶ ἀποφασίσατε. Πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντός μου, τὰ ὁποῖον ἐναποθέτω εἰς τὰς χεῖράς σας.

Πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἀκίνητος, χωρὶς

νά μοι ἀπαντήση, κινῶν δὲ τὴν κεφαλὴν, ἐφαίνετο ὅτι ἐσκέπτετο.

— Κύριε βαρῶνε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ σπουδαῖον! πολὺ σπουδαῖον!

— Οὕτω λοιπὸν πιστεύετε καὶ σεῖς εἰς τὰς φοβερὰς ταύτας διαδόσεις;

— "Ὁχι, ὄχι, ὑπέλαθε ζωηρῶς, παρεξηγεῖτε τοὺς λόγους μου... Τὸ νὰ ἐκφέρω γνώμην εἰς τοιαῦτα ζητήματα... εἶνε κάπως δεινὸν τὸ πρᾶγμα. Σκέφθητε καλῶς, ἀν αἱ ὑποφίαι σας ἦνε βᾶσιμοι, πρέπει νὰ ἐπιδιώξητε μὲ πᾶσαν θυσίαν ν' ἀφαιρέσητε τὴν κηδεμονίαν ἀπὸ τὸν κύριον Μωφὲρ, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον σπανίως τὸ δικαστήριον ἐπικουροῖ.

— Ἡ γνώμη σας λοιπὸν εἶνε ὅτι πρέπει ν' ἀφήσω τὰ πρᾶγματα εἰς τὴν τύχην των; ἀλλὰ τότε βεβαίως θὰ καταστραφῶ.

— Εἶνε πολὺ σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα, πολὺ σπουδαῖον! ὑπέλαθεν ἐκ νέου ὁ συμβολαιογράφος· τὸ νὰ προσβλήτε κατὰ πρόσωπον τὸν κύριον Μωφὲρ, θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον διὰ σας.

— Διατί ἐπικίνδυνον;... ἀφοῦ δὲν ἐκτελεῖ πιστῶς καὶ ἐντίμως τὰ καθήκοντα τοῦ κηδεμόνος καὶ συγγενοῦς;

— Ἴδου ἀκριβῶς πᾶν ὅ,τι πρέπει ν' ἀποδειχθῆτε· ἡ θέσις σας εἶνε πολὺ δύσκολος... Ἡ ἡλικία σας... ἡ κολοσσιαία περιουσία σας...

Ἐδίστασεν· ἐγὼ δὲ τὸν ἐνόησα.

— Λέγετε ἀρόπως, φίλε μου, τῷ εἶπον ψυχρῶς, καὶ διὰ νὰ σας βοηθήσω, θὰ τελειώσω ἐγὼ τὴν ἰδέαν σας· φοβεῖσθε μήπως πραγματικῶς εἶμαι παράφρων...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ κύριος Γράγγερ ὀπισθοχώρησεν ἐκπληκτός.

— "Ὁχι, ὄχι, ἀνέκραξε μετ' ὀλίγον, δὲν εἶνε αὕτη ἡ ἰδέα μου, σας βεβαίως.

— Τότε λοιπὸν μίαν λέξιν ἀκόμη, ὑπέλαβον, ἀπόφασιν ἔχων νὰ τον ἀναγκάσω νὰ τελειώσῃ τὴν ἰδέαν του· δότε μοι τὸν λόγον σας ὅτι δὲν πιστεύετε εἰς τοὺς ἀτίμους σκοποὺς τοῦ κηδεμόνος μου, καὶ τοῦτό μοι ἀρκεῖ.

— Τοῦτο ἀκριβῶς με συγχίζει, κύριε βαρῶνε, καὶ βλέπω ὅτι μὲ στενοχωρεῖτε πολὺ. Δὲν εἶνε τὸσον εὐκολόν τι νὰ διδῆ τις γνώμην εἰς τοιαῦτα περιστάσεις!... Βεβαίως, δὲν εἶμπορεῖ τις νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ κύριος Μωφὲρ θέλει νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσίαν σας, διότι τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ γνωρίζει. Τί θὰ ἔκκνεν ἐν πρώτοις;... Ἡ ἀπεθησαύριζεν ἴσως τὰ εἰσοδήματα. Ἡ φιλαργυρία, εἶνε ἀληθὲς, ἔχει πολλὰ μυστήρια. Ὁ κύριος κόμης, πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, διευθύνει πολὺ καλὰ τὴν περιουσίαν σας... Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου αὐξάνει τὸ πρὸς τὴν φιλαργυρίαν πάθος του· αὐτὸς συλλέγει καὶ θησαυρίζει τὰ εἰσοδήματά σας καὶ τέλος πάντων διευθύνει μίαν περιουσίαν ἐκ δώδεκα ἑκατομμυρίων φράγκων. Εἶνε ἀληθὲς βασιλεύς· τί τον μέλει ἀν δὲν φέρῃ στέμμα καὶ σκήπτρον; Ἐχει τὰ πάντα εἰς τὰς χεῖράς του, διευθύνει... τί περισσότερον θέλει; Ἄλλ' ἡ ἐνηλικιότης σας θὰ τον ἀναγκάσῃ νὰ παραιτηθῇ τοῦ

θησαυροῦ τούτου, ὁ ὁποῖος τὸν ζωογονεῖ. Τέλος πάντων τί περισσότερον θέλετε νὰ σας εἶπω;... "Ὁχι, δὲν ἐγγυῶμαι δι' αὐτὸν καὶ ἀναγκάζομαι νὰ πιστεύσω, ὅπως καὶ σεῖς, ὅτι, ἐπωφελοῦμενος τῆς θέσεώς σας... ὅπως ἐξαιρετικῆς, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ διαπραχῆ καθ' ὑμῶν ἀδίκημα, εἰς τὸ ὅποιον δυνατόν νὰ τον ὠθήσῃ τὸ πρὸς τὴν φιλαργυρίαν γνωστότατον πάθος του! Ἴδου διατί ἐδίσταζον νὰ σας συμβουλευθῶ· ἐν σκάνδαλον εἶμπορεῖ νὰ σας σώσῃ, ἀλλ' εἶμπορεῖ ἐπίσης καὶ νὰ σας καταστρέψῃ.

— Λοιπὸν ἔστω! ὑπέλαβον, τούλαχιστον θὰ γνωρίσω τὴν τύχην μου, θὰ ἐξέλθω ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης, ἡ ὁποία μὲ κάμνει ν' ἀμφιβάλλω καὶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου!... σας τὸ ὀρκίζομαι. Σκέφθητε ὅμως ὅτι, ἔως ὅτου νὰ παρέλθουν ἕξ μῆνες διὰ ν' ἀνακτιῶ τὰ δικαιώματά μου, αὐτὸς εἶμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ ἄτιμα σχέδιά του καὶ ἡ ἰδέα αὕτη δύναται νὰ με καταστήσῃ, ἀληθῆ παράφρων! "Ὁχι, ὄχι! πρέπει νὰ λάβω μίαν σταθερὰν ἀπόφασιν δι' ὅλα αὐτά... Γνωρίζω εἰς πόσους κινδύνους μέλλω νὰ ἐκτεθῶ... Δὲν ἔχω πατέρα, διὰ νὰ με ὑπερασπισθῇ, καὶ ἔρχομαι εἰς ὑμᾶς, φίλε μου... Με βλέπετε, μὲ ἀκούετε... Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος τώρα σας βλέπω, εἶμαι παράφρων; εἶμαι βλαβὲς ἐγὼ, ὁ ὁποῖος τώρα σας ὀμιλῶ;

— Γνωρίζω ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, εἶπεν ἐπὶ τέλους· ἀλλὰ τὸ χρέος μου εἶνε νὰ σας εἶπω ὅτι θὰ ἐπιχειρήσωμεν πολὺ δύσκολον ἔργον... Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μου ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ προβῆτε εἰς τίποτε χωρὶς νὰ με συμβουλευθῆτε...

— Σας το ὑπόσχομαι.

— Τότε, κύριε βαρῶνε, ἄς γίνῃ τὸ θέλημα σας! Τώρα πρέπει νὰ με ἀκούσητε μετὰ προσοχῆς. Ὅλα αὐτὰ μὲ κάμνουν νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ Πλακίδας δὲν ἤθελέ ποτε τολμήσῃ νὰ σας δυσφημήσῃ ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κυρίου του, μάλιστα φρονῶ ὅτι ἔπραξε ταῦτα κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὅπως τὸ δικαστήριον πεισθῆ περὶ ὅλων τούτων καὶ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας ν' ἀφαιρῆ ἀπὸ τὸν κύριον Μωφὲρ τὴν κηδεμονίαν, πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀποδείξεις, καὶ ἀποδείξεις βαρυστάτας. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπερηθώσωμεν ὅλους αὐτὰς τὰς δυσκολίας. Τὸ μόνον μέσον, τὸ ὅποιον εἶμπορεῖ νὰ υποβουθῆσῃ τὰ σχέδιά μας, εἶνε, νὰ ἐκφράσητε τὴν ἐπιθυμίαν ὅτι θέλετε νὰ ἐπιχειρήσητε μακρινὸν ταξιδιον, καὶ μάλιστα ἀκόμη καλλίτερον ὅτι θέλετε νὰ καταταχθῆτε στρατιώτης... Θὰ σκεφθῶμεν δι' αὐτό... Τοιουτοτρόπως, ἡ αἰτία αὕτη θὰ μὲς ἀναγκάσῃ νὰ προκαλέσωμεν οἰκογενειακὸν συμβούλιον, κατὰ τὴν συνεδρίσιν τοῦ ὁποίου, ἀφοῦ ἐλθέτητε τὰ σχέδιά σας, δύνασθε ν' ἀπαιτήσητε καὶ τὴν χειραφέτησίν σας...

— Τὴν ὁποίαν, νομίζω, δὲν δύναται νὰ μου ἀνηθῶσι, τῷ εἶπον.

— Ἄ! ἰδου τώρα... Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἡ ἀπόφασίς τοῦ συμβουλίου θὰ ἦτο ὑπὲρ ὑμῶν, ἀφοῦ μάλιστα σας ὑπολείπονται ἕξ μῆνες ὅπως συμπληρώσητε τὸ εἰκοστὸν ποῦτον ἔτος τῆς ἡλικίας σας...

ἀλλὰ πρέπει νὰ προῖδωμεν καὶ τὰς ἐνστάσεις τοῦ κυρίου Μωφὲρ, τὰς ὁποίας εὐκόλως θὰ προτεινῆ, ἀν πράγματι τὰ σχέδιά του, τὰ ὁποῖα ὑποπτεύετε, εἶνε ἀληθῆ... Θὰ ἀντιτείνῃ...

— Ὡ! ναί, θὰ ἀντιτείνῃ ὅτι ὑπάρχει φόβος νὰ παραφρονῆσω, διότι εἶνε κληρονομικὴ ἀσθένεια, καὶ ἴσως, ἴσως ὅτι εἶμαι πράγματι παράφρων... Ἄλλ' ἐγὼ θὰ ἦμαι παρῶν, ὅπως ἀποδείξω τὸ ἐναντίον... καὶ θὰ τα εἶπω ὅλα.

— Δυστυχῶς, κύριε βαρῶνε, ὁ ἀγὼν, τὸν ὅποιον πρόκειται νὰ διεξαγάγωμεν, εἶνε πολὺ δεινός. Τέλος πάντων, ἐπειδὴ ἔχετε ἀπόφασιν ν' ἀγωνισθῆτε, θ' ἀγωνισθῶ κ' ἐγὼ ὑπὲρ ὑμῶν! Πρὸ πάντων ὅμως σκέφθητε ὅτι εἶνε συμφορώτερον εἰς ἡμᾶς νὰ ἀναγκάσωμεν τὸν κόμητα νὰ ὁμολογήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ σχέδιά του.

Μετὰ μικρὰν ἔτι συζήτησιν συμφωνήσαμεν ὥστε ὁ Γράγγερ ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην αἰτήσιν περὶ συγκαλέσεως οἰκογενειακοῦ συμβουλίου ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας, καὶ ἀπεχωρίσθημεν, ἀφοῦ συνενόηθημεν περὶ τῆς διαγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσωμεν.

ΙΖ'

Πειπαισμένοι περὶ τοῦ εὐλόγου τῶν ἀπαιτήσεών μου, δὲν ἐδυνάμην ν' ἀμφιβάλλω πῶς περὶ τοῦ αἰσίου ἀποτελέσματος τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὅποιον ἐμελλον ν' ἀναλάβω, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου εἶχον συνήγορον τὸ δίκαιον, ὅπερ ἐστηρίζετο ἐπὶ στερεῶν βάσεων. Ἀλλά, φεῦ! ἀντὶ ποίας θυσίας μέλλον ν' ἀνακτιῶ τὴν ἐλευθερίαν μου! Νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἄρτεμιν! Πῶς θὰ ὑπέφερον τὴν ζωὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν αὕτη ἐθέρμαινε διὰ τῆς παρουσίας της!... Καὶ ἐν τούτοις, ἀν ἠπτώμην εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐζητήατο ἡ κοινωνικὴ μου ὑπαρξίς, ὅλος ὁ κόσμος, καὶ αὕτη ἴσως ἡ Ἄρτεμις, θὰ με ἔκτειρεν...

Οὐδὲν ἦσαν ἤμην κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἐγνωρίζον νὰ καταστειλῶ τὰς θλίψεις μου. Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐπιστολὴ τις τοῦ συμβολαιογράφου μου με προειδοποίησεν ὅτι τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον συνεκαλεῖτο περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνός· εἶχον ἀκόμη διάστημα δύο ἑβδομάδων καὶ ἐδοκίμαζον, ὡς φιλαργυρός, τὰς χαρὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ κηδεμὼν μου εἶχε προειδοποιηθῆ περὶ τοῦ μέλλοντος ἀγῶνος· ὅτε δὲ μοι ὀμίλησε περὶ τούτου, διέκρινα εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του τὴν ψυχρότητα ἐκείνην καὶ αὐστηρότητα τῶν τρόπων, αἰτινες εἶνε συνήθεις μεταξὺ τῶν ἀντιδίκων.

— Ὁ Γράγγερ προσκαλεῖ οἰκογενειακὸν συμβούλιον, μοι εἶπεν ἡμέραν τινα φαντάζομαι ὅτι τοῦτο θὰ ἔγεινε κατ' αἰτήσιν σου;...

— Ναί, κύριε, τῷ ἀπάντησα ἀταράχως.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ψυχρῶς.

Ὁμολογῶ ὅτι τῷ ὀφείλω εὐγνωμοσύνην, διότι δὲν μοι ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἀναδόχου μου, τὴν ὁποίαν μεγάλως ἐτάρασσον αἱ φιλονεκίαι μου. Ὁσον τὸ κατ' ἐμὲ ἔλασσε ἡ φωνὴ αὐτῆς...

πάντοτε τὴν καρδίαν μου καὶ κατατεθελ-
γμένος ἐκ τῆς γλυκειᾶς καὶ ποθητῆς μονα-
ξίας μας, ἐλησμόνουν τὸν κόσμον ὅλον καὶ
τὸ μέλλον μου.

Πρωτὰν τινά, εἶχον μεταβῆ μετὰ τῆς
Ἀρτέμιδος παρὰ τινι καλύβῃ, κειμένη
παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ἔνθα αὕτη
συνεθίζε νὰ μεταβαίνῃ καθ' ἑκάστην ἑβδο-
μάδα ἐπὶ φιλανθρωπικοῖς σκοποῖς. Ὅτε
δέ, ἐπανερχόμενοι, εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς
κλιτύος λόφου τινός, ὅποθεν ἐφαίνετο ὁ
λόκληρος ἡ πεδιάς, ἡ Ἀρτεμις, ἀπαυδή-
σασα ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκάθησεν ἐπὶ τι-
νος λίθου, ὅπως ἀναπαυθῆ ἐπ' ὀλίγον.

Ἐρριψε βλέμμα θλιβερὸν πρὸ τοῦ με-
γαλοπρεποῦς τῆς φύσεως θεάματος, τὸ ὁ-
ποῖον ἐξετείνετο ἐνώπιόν της, καὶ ἔμεινε
σιωπηλή, ὡς νὰ κατεπίεζε τὰ στήθη της
θλιβερά τις ἀνάμνησις.

— Εἶσαι πολὺ σκεπτικὴ σήμερον, ἀγα-
πητή μου ἀνάδοχος, τῆ εἶπον μετὰ τινι
στιγμῆν.

— Πραγματικῶς, φίλε μου, ἀπήντησε·
μὲ συγχωρεῖς ἂν ἤμαι σύντροφος ὀχληρὰ
καὶ σιωπηλή.

— Νὰ σε συγχωρήσω ;... Ἄχ ! τί εἶ-
πες ; Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ ἀνεκουφίξω ὁ-
λίγον ἂν συμεριζόμεν κ' ἐγὼ τὰς θλί-
ψεις σου ;

— Ναί, ἀληθῶς, Ἀνδρέα· ἀλλ' αἰσθάνο-
μαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ θίξω τὸ ζήτημα
τοῦτο, καὶ δι' αὐτὸ μὲ βλέπεις σκεπτικῆν...
Καὶ ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ
ὀμιλήσω.

— Μὲ τρομάζεις . . . Δὲν ἔχεις λοιπὸν
πλέον πεποθήσιν εἰς ἐμέ ; Νομίζεις ὅτι
εἶνε ὀρθὸν νὰ ὑποφέρης, χωρὶς νὰ γνωρίζω
καὶ ἐγὼ τὴν αἰτίαν ;

— Ἄχ ! εἶπε τείνουσα πρὸς ἐμὲ τὴν
χειρὰ της, θὰ παρεγνώριζον τὴν φιλίαν
μας ἂν παρεδεχόμεν τοιαύτην ἰδέαν ! αἰ
λύπαι μας καὶ αἰ χαραὶ μας εἶνε πρὸ πολ-
λοῦ κοιναί . . . Εἶσαι ὁ ἀγαπητὸς ἀδελ-
φός μου, ὅπως καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀδελφὴ σου.

— Τότε λοιπὸν διατί διστάζεις ;

— Φοβουμένη μή σε λυθῶ.

— Ἄχ ! καὶ αὐτὴ ἡ λύπη, ὅταν προ-
έρχεται ἀπὸ σέ, μοὶ εἶνε γλυκεία. Σκέ-
φθητι καλῶς ὅτι, ἂν μοι κρύψῃς τὴν αἰ-
τίαν τῆς λύπης σου, σημαίνει ὅτι δὲν ἔ-
χεις πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

Ἡ Ἀρτεμις ἐδίσταζεν ἔτι ἕνεκα δὲ
τούτου φοβηθεῖς, τὴν παρεκάλεσα νὰ ὀμι-
λήσῃ ἐλευθέρως.

— Ἀνδρέα, φίλε μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους
διὰ τρεμούσης φωνῆς, γνωρίζεις ὅτι σὺ
μόνος εἶσαι ἡ παρηγορία μου, ὅτι σὺ μό-
νος με κρατεῖς εἰς τὴν μοναξίαν ταύ-
την, ὅπου σὲ μόνον ἀγαπῶ . . . Ἡξεύρεις
πόσον θὰ ὑποφέρω ἂν ποτε χωρισθῶμεν !

— Τί λέγεις, Θεέ μου ;

— Φίλε μου, πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχω τὸ
θάρος, ὅπως προφέρω τὴν σκληρὰν ταύ-
την λέξιν . . . Πρέπει νὰ φύγῃς . . .

Ἀπέναντι τοιαύτης διαταγῆς, ἥτις ἐξ-
ήρχετο τῶν χειλέων της, εἶχον λησμονή-
σει ὅτι ἤδη ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχον προετοι-
μάσει τὴν ἐξορίαν μου.

κραξά περιλυπος· κατώρθωσας ν' ἀναγνώ-
σῃς εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ δι' αὐτὸ μὲ
διατάσσεις νὰ φύγω.

— Ἀνδρέα, τί λέγεις ; Ἐγὼ σε διέ-
ταξα νὰ φύγῃς . . . καὶ ὅμως εὐχαρίστως θὰ
ἔδιδον τὴν εὐτυχίαν μου εἰς τὸν κόσμον
τοῦτον διὰ νὰ βλέπω σὲ μόνον εὐτυχῆ ! . . .

— Ἀρτεμις ! Ἀρτεμις ! ἀνεκραξά ἰ-
κετευτικῶς, λάβε οἶκτον δι' ἐμέ ! . . .

Ἐν τῇ παραφορᾷ μου ἐρρίφην εἰς τοὺς
πόδας της καὶ ἤρπασα τὰς χεῖράς της, τὰς
ὁποίας κατέβροχον διὰ τῶν δακρύων μου.

— ὦ ! αἰώπησον, μοὶ εἶπεν εἰς ἄκρον
τεταραγμένη. Ἀνδρέα, μὴ θελήσῃς νὰ ἀ-
μυρώσῃς τὴν ὑπόληψίν μου.

Τὰ δάκρυα κατέπνιγον τὴν φωνήν της.

Ἀπέναντι τοιαύτης λύπης ἔμεινα ἀκί-
νητος καὶ σιωπηλός· ὀλίγον ἔλειψε νὰ
προδοθῶ . . . παρ' ὀλίγον ἡ ἀσεβὴς λέξις
νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων μου . . . Μία ἔτι
λέξις, καὶ ἡ φοβερὰ ἄβυσσος ἠνοιγετο διὰ
παντός μεταξύ ἡμῶν.

— Συγγνώμην ! συγγνώμην ! ἐψιθύ-
ρισα.

Καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν λυγμῶν, ἔκρουπε
τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς της, διὰ δὲ
τῶν δακτύλων της ἔβλεπον καταπίπτοντα
τὰ δάκρυά της.

— Θὰ ἀναχωρήσω, σοὶ το ὀρκίζομαι,
τῆ εἶπον περιδάκρυς.

Ἐμείναμεν πρὸς στιγμῆν σιωπῶντες.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἀρτεμις ἀναλαβοῦσα·

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, φίλε μου, διὰ
τὴν ἀπόφασίν σου ταύτην, μοὶ εἶπε διὰ
φωνῆς συγκεκινημένης καὶ στρέφουσα ἀλ-
λαχοῦ τὸ βλέμμα. Θὰ προσπαθῶ νὰ
ἔχω ὑπομονὴν καὶ θάρρος, ὅπως καὶ σὺ.
Σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μείνης ἡμέρας τι-
νὰς ἀκόμη, ὅπως προετοιμασθῶ διὰ τὸν
χωρισμὸν τοῦτον.

Ἐπειτα συνέχια.

** Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχια].

— Μένσια ! ἀνεκραξεν ἔντρομος ὁ κό-
μης, ἡ βασίλισσα ἀποθνήσκει . . .

— Ἐ ! καὶ τί θέλεις λοιπὸν νὰ πράξω
ἐγὼ ; Μήπως γνωρίζεις ὅτι ἔχω τὴν δύ-
ναμιν ν' ἀποδίδω τὴν ζωὴν εἰς τοὺς νε-
κρούς ; ἀπήντησε μετὰ εἰρωνικῆς ψυχραι-
μίας ἡ ὡραία Παδίσσῃ. Σὺ μόνος γνω-
ρίζεις θαύματα ! . . . Μήπως δὲν εἶνε
θαῦμα ἡ εἰς τὸν κόσμον ἀπροσδόκητος ἐμ-
φάνισίς σου ;

— ὦ ! εἶσαι ἀμείλικτος γυνή, Μένσια !
Πνέεις μένεα ἐναντίον μου, ἐπειδὴ ἠγάπων
τὴν βασίλισσαν, καὶ λυπεῖσαι διότι ἀνελ-
πίστως μὲ ἐπαναβλέπεις ἤδη εἰς τὴν
ζωήν. Ἡ τύχη ὅμως δὲν ἠθέλησε ν' ἀπο-
θάνω. Εἶχον λησμονήσει, ὅπως ὅλος ὁ κό-
μης, τὴν ὑπερμεγέθη ἐκείνην μηχανήν,
τὴν ὁποίαν, πρὸ αἰῶνων πολλῶν, εἶχον
κατασκευάσει ὁ ἄριστος βασιλεὺς ἡ μη-

χανὴ αὕτη, πρὶν ἢ καταστῆ ἄχρηστος,
ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ ἀντλή τὰ ὕδατα ἐκ
τοῦ Τάγου καὶ νὰ μεταφέρῃ αὐτὰ ἐντὸς
τοῦ Ἀλκαζάρ. Μόλις ἔπεσα, θεῖα χεὶρ μὲ
ὠδήγησεν ἐντὸς ἐνὸς ἐκ τῶν σωλῆνων της,
ὁ ὁποῖος εἶνε στερεώτατος καὶ πλατύτα-
τος, καὶ δι' αὐτοῦ κατώρθωσα νὰ ἐξέλθω
εἰς τὸν ποταμὸν καὶ νὰ σωθῶ. Αὕτη εἶνε
ἡ ἱστορία τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον εἶπες,
Μένσια. Ἐσο λοιπὸν ἐπιεικὴς εἰς τὴν κυ-
ρίαν σου, ὅπως ὁ Θεὸς ὑπῆρξεν εἰς ἐμέ·
θὰ με βοηθήσῃς νὰ τὴν σώσωμεν, Μένσια,
δὲν εἶνε ἀληθές ;

Ἡ δόνα Μένσια δὲ Παδίσσῃα προσποι-
ήθη ὅτι συνεκινήθη εἰς τοὺς τελευταίους
λόγους τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα.

— Βελτράν, τῷ εἶπε συμπαθῶς, ὕπαγε
νὰ φέρῃς ρευστόν τι ποτόν διὰ τὴν βα-
σίλισσαν.

Ὁ κόμης ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ· ὅτε δὲ
ἡ ὡραία Παδίσσῃα ἔμεινε μόνη, ἔρριψεν ἐπὶ
τῆς βασιλίσσης ἀγρίους καὶ φλογερούς ὀ-
φθαλμούς.

— Τί εὐπιστος ἄνθρωπος ! ἐψιθύρισε·
νομίζει ὅτι διὰ μιᾶς λέξεως εἰμπορεῖ νὰ
κατευνάσῃ τὴν ὀργήν μου καὶ ὅτι, ἀφοῦ
θανασίμως μ' ἐπλήγωσεν, εἰμπορεῖ νὰ με
θεραπεύσῃ δι' ἐνὸς πλαστοῦ μειδιάματος !
Ἴδου ποῖαν γυναῖκα προστίμησεν ἀντὶ ἐ-
μοῦ ! Εἶνε ἀληθές ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε ἀ-
γαθὴ πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ τί σημαίνει ; Ἄν ἡ
βασίλισσα ζῆσῃ, εἶμαι ἐντελῶς κατεστρα-
μμένη, ἂν ὅμως ἀποθάνῃ, ὁ δὸν Βελτράν
θ' ἀναγκασθῆ νὰ με νυμφευθῆ . . . Ἄλλ'
ὄχι . . . καλλίτερον ν' ἀποθάνω ἐγώ . . .

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἰωάνναν, τῆς
ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ προσ-
κεφάλου, τὰ δὲ ἡμίανοικτα χεῖλη της
ἦσαν κάτωχρα.

— Πραγματικῶς, προσέθηκεν ἡ δόνα
Μένσια, θωπεύουσα τὸν ἐν τῷ δακτύλῳ
της δηλητηριασμένον δακτύλιον, τί εὐτυ-
χῆς ἰδέα !

Ἄφνης ἀντήχησαν εἰς τὸ παρακείμενον
δωματίον τὰ βήματα τοῦ δὸν Βελτράν.

— Δὲν θὰ προφθάσῃ, εἶπε, προσπαθοῦσα
νὰ ἐξαγάγῃ τὸν δακτύλιον ἐκ τοῦ δακτύ-
λου της.

Ἄλλ' ὁ δακτύλιος δὲν ἐξήρχετο.

Καὶ ἐν τούτοις τὰ βήματα τοῦ δὸν
Βελτράν ὄλοεν ἐπλησίαζον.

Ἡ ὡραία Παδίσσῃα κατέβαλε τότε πᾶ-
σαν προσπάθειαν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ δακτύλιος ἀνθίστατο,
ἔθλιψε τὸ ἐλατήριον τοῦ περίξ αὐτοῦ μι-
κροῦ σωλῆνος, τοῦ περιέχοντος τὸ δηλητή-
ριον, καὶ ἐρρόφησεν αὐτὸ ἀπνευστί.

Μετ' ὀλίγον ὁ δὸν Βελτράν εἰςῆλθεν.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου ὑπῆρξε τα-
χίστη. Ἄφνης δριμύτατοι πόνου κατέλα-
βον τὰ ἐντόσθια τῆς ἀτυχοῦς γυναίκος.

Ὅτε δὲ ὁ κόμης Δὲ Λεδέσματος ἐπλη-
σίασε πρὸς αὐτήν, δὲν εἶδε πλέον τὴν ἀ-
γέρωχον ἐκείνην γυναῖκα, ἥτις πρὸ ὀλίγου
τὸν ἠπειλεῖ, ἀλλ' ἔν ἀτυχῆς πλάσμα, κα-
τασπαρασσόμενον ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς
ἀγωνίας τοῦ θανάτου.

— Τί ἔκαμες, Μένσια ; ἠρώτησεν αὐ-
τὴν ὁ δὸν Βελτράν.

— Ἡθέλησα νὰ καταστρέψω τὴν ἀντιζήλόν μου, καὶ ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησεν, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ἐσθασμένης καὶ μόλις ἀκουομένης. Τὸ δηλητήριον, τὸ ὅποτον εἶχον προωρισμένον διὰ τὴν βασιλίссαν, κατακαίει ἤδη τὰ σπλάγχνα μου. Ἄχ! ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος! Σὲ ἡγάπων περιπαθῶς καὶ τὰ πάντα θὰ ἐθυσίαζον ὅπως σὲ ἀπολαύσω! Ὁ ἔρωσ οὗτος διέρθειρε τὴν ψυχὴν μου. Δὲν ἤμην πλέον ἢ ὑπερήφανος καὶ ἐνάρετος ἐκεῖνη νύξ, τὴν ὁποίαν ὁλος ὁ κόσμος ἐθαύμαζεν. Ὁ θάνατός μου σώζει τὴν βασιλίссαν καὶ σὲ ἀκόμη, Βελτράν. Εὐλογημένον ἄς ἦνε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ ἔρωσ ἀπαιτεῖ θυσίας... Ἡνωσῶσα ὅτι δὲν θὰ εἶχον ποτὲ τὸ θάρρος νὰ βλέπω εὐτυχῆ τὴν ἀντιζήλόν μου, καὶ ἀπερῶσα ν' ἀποθάνω. Ἄχ! πόσον ὑποφέρω! Αἰσθάνομαι χαρὰν ἀνεκλάλητον, διότι ὁ θάνατός μου θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν σου. Ναί, φίλε μου, σὲ συγχωρῶ, διότι περιεφρόνησας ἐμὲ χάριν τῆς Ἰωάννας, διότι εἶνε βασιλίссα. Σὺ ὅμως, Βελτράν, θὰ μὲ ἀφήσῃς ν' ἀποθάνω χωρὶς νὰ μὲ συγχωρήσῃς;

— Ταλαίπωρος γυνὴ! ἐψιθύρισεν ὁ κόμης.

— Εὐχαριστῶ, κόμη Δὲ Λεδέσμα, εὐχαριστῶ! ὑπέλαβεν ἡ δόνα Μένσια, τῆς ὁποίας τὸ σῶμα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν παρελύετο. Τώρα ἀκουσον καὶ τὴν τελευταίαν συμβουλήν μου. Μὴ λησμονήσῃς ποτὲ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ δώσης λόγον τῶν πράξεών σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ὑπῆρξε στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπίστευον ὅτι θὰ θριαμβεύσω κατὰ τῆς Ἰωάννας, καὶ ἰδοὺ τώρα ἀποθνήσκω. Τοῦτο πρέπει νὰ γείνη μάθημα εἰς ἐσέ. Ἡδῆ, Βελτράν, εἶπέ μοι ὅτι μὲ συγχωρεῖς, καθὼς ἐγὼ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν μετενόησα δι' ὅσα ἔπραξα καὶ σ' ἐσυγχώρησα.

— Σὲ συγχωρῶ, Μένσια, εἶπε συμπαθῶς ὁ κόμης, καὶ ὀμνύω εἰς τὸν ὕψιστον ὅτι καὶ ἐγὼ, ὁ ὁποῖος σὲ ὤθησα εἰς τὸ ἔγκλημα, καὶ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξα ἔνοχος καὶ σκληρὸς πρὸς ἐσέ, μετανῶ ἐκ βῆθους ψυχῆς, διότι παρεγνώρισα τὴν καρδίαν σου καὶ ἐπεριφρόνησα τὰ δάκρυά σου.

Ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ἐπειράθη νὰ μειδιάσῃ, ἀλλ' οἱ πόνοι κατέβαλον αὐτὴν καὶ ἀφῆκεν ὀξεῖαν κραυγὴν.

Οὐχ ἦττον, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα δισταγμοῦ ἐπὶ τῆς βασιλίссας, ἥτις ἔκειτο λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἤγειρε μετὰ κόπου τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο βρεῖαν ὡς μολύβδον, καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτήν.

Ὁ δὸν Βελτράν ἐγονυπέτησε πλησίον αὐτῆς, ὅπως εὐκολώτερον ἀκούσῃ τοῦς λόγους της, οἱ ὁποῖοι ἐξήρχοντο ἐκ τῶν ὠχρῶν καὶ κεκλεισμένων χειλέων της διακεκομμένοι καὶ σχεδὸν ἀκατανόητοι.

— Ἀπόψε, εἰς τὰς ἔξ ὥρας, εἶπε μετὰ προφανοῦς ἀγωνίας, πρέπει νὰ μεταβῆς εἰς τὴν γέφυραν τῆς Τολέδης, κόμη Δὲ Λεδέσμα.

— Εἰς τὴν γέφυραν τῆς Τολέδης! ἐπανάλαβεν ἐκπληκτός ὁ δὸν Βελτράν.

Ἡ δόνα Μένσια ἔνευσε καταφατικῶς.

— Τί θὰ συμβῆ λοιπὸν εἰς τὴν γέφυραν τῆς Τολέδης; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

Καί, ἀνεγείρας αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων του, προσήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀπετυπούτο ἤδη ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου.

— Θ' ἀρκάσωσι τὸν βασιλέα!

Καί, ταῦτα εἰπούσα, παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἡ ὄραία δόνα Μένσια Δὲ Παδίλλα.

Γ'

Τὴν ἔκτην ὥραν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ περιέλθῃ τὰς ὁδοὺς τῆς Τολέδης ἡ λιτανεῖα, ὅλα τὰ καταστήματα τῆς πόλεως ἦσαν κεκλεισμένα· ὁ δὲ λαός, ἐνδεδυμένος τὴν εορτάσιμον στολὴν του, διήρχετο διὰ τῶν στενῶν καὶ σκολιῶν ὁδῶν τῆς Τολέδης, ὡς χεῖμαρρος κατακλύζων.

Ἡ παλαιὰ γέφυρα, ἐνθα εἶχεν ἀνεγερθῆ ζύλινον παράπηγμα διὰ τῶν φροντιδίων τῶν εὐσεβῶν κατοίκων τῆς συνοικίας ἐκείνης, ἔμελλε νὰ ἦνε τὸ κέντρον τοῦ πολυαριθμοῦ ἐκείνου λαοῦ!

Παντες, ὠθοῦντες καὶ ὠθούμενοι διέσχίζον τὸ πλῆθος, ὅπως εὐρωσι πλησιέστερον καὶ καταλληλότερον μέρος διὰ τὰς συζύγους των καὶ τὰς θυγατέρας των, ὁπότεν ἐδύναντο νὰ ἴδωσι καλλίτερον τὴν λιτανεῖαν.

Τὰ παιδιά τῆς συνοικίας ἐκείνης εἶχον ἀνέλθει ἀπὸ πρωτῆς εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, καὶ ἐκεῖ ἐπερίμενον τὴν λιτανεῖαν, ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκείνον, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἐκτοπίσῃ αὐτὰ ἐκεῖθεν.

Οἱ ἐξῶσται καὶ τὰ παράθυρα ὄλων τῶν οἰκιῶν, αἵτινες ἔκειντο ἐπὶ τῶν ὁδῶν, δι' ὧν ἔμελλε νὰ διέλθῃ ἡ λιτανεῖα, ἦσαν διακεκοσμημένοι διὰ πεποικιλμένων ταπήτων καὶ κεντητῶν παραπετασμάτων· ἐπὶ ὄλων δὲ τῶν ὁδῶν ἦσαν ἐσαρμμένα ὠραιότατα ἀνθη καὶ μυρσῖναι.

Εἰς ἕκαστον δὲ ἐξῶστην ἢ παράθυρον ἦσαν συνηγμένοι ἐν συμπλέγματι διάφοροι κυρίαί, ἀπαστράπτουσαι ἐκ τοῦ καλλοῦ καὶ τῆς πολυτελείας καὶ συνμιλοῦσαι φαιδρῶς πρὸς ἀλλήλας.

Ἰνα δὲ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, μὲ ὄλον τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας καὶ τὴν θρησκευτικὴν τελετήν, ἥτις ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν ἔβλεπέ τις ἐν τῇ πόλει τῆς Τολέδης τὴν ἐμπρέπουσαν κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας κατάνυξιν καὶ τὴν ἀσκραν ἐκείνην ἡσυχίαν, ἥτις δέον νὰ προηγῆται τοιαύτης θρησκευτικῆς τελετῆς.

Ὅμιλος ἀμερίμων καὶ φιλομειδῶν πλυντριῶν ἐτραγῶδου πλύνουσαι ὑπὸ τινά

1. Κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἐν Ἰσπανίᾳ συνείθον ν' ἀνεγείρωσιν ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τῶν ὁδῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἔμελλε νὰ διέλθῃ λιτανεῖα τις, ζύλινον παράπηγμα, τὸ ὅποτον διεκοσμοῦν διὰ χρυσοῦχαρτου καὶ ποικιλοχρῶμων ταυινῶν καὶ θυσάνων, καὶ τὸ ὅποτον ὠνόμαζον ἀγίαν τραπέζαν, διότι ἐπ' αὐτῆς, κατὰ τὴν ἐκεῖθεν διάδοσιν τῆς λιτανείας, ἐναπετίθετο ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας ἢ ἀλλῆ ὁμοίωσις εἰκὼν καὶ ἐψάλλετο ἐν ὑπάρθῳ δοξολογία, περισταμένου ἀπέιρου λαοῦ.

ἀψίδα τῆς γεφύρας ἀναριθμητα κλινωσεν-πάσματα, ἐνῶ πολυαριθμοὶ θεράποντες, διερχόμενοι τὴν παραλίαν καὶ σύροντες ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τοὺς ἵππους τῶν κυρίων των, μετέβαινον ὑπὸ τὰς ἀψίδας, καί, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ ποτίσωσι τοὺς ἵππους των, ἐκάθηντο ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ, θεωροῦντες καὶ θαυμάζοντες τὰς κνήμας τῶν νεαρῶν πλυντριῶν.

Ἐν τινι μικρᾷ καὶ σκολιᾷ ὁδῷ, τεσσαράκοντα περίπου βήματα ἀπεχούση τῆς γεφύρας, ἐστάθμευε φορεῖόν τι ἐν τῷ μέσῳ τεσσάρων ρωμαλέων ταχυδρομικῶν ἵππων (caballo para nudar). Οἱ ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι ἄνδρες ἐφαίνοντο ἀνήσυχοι καὶ οὐδόλως προντίζοντες περὶ τῆς τελεσθισομένης λιτανείας· τοῦναντίον ἐφαίνοντο ἀναμένοντες τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Εἰς τινὰ δὲ ἀπομεμονωμένα μέρη, ἐκὰτέρωθεν τῆς ἀγίας τραπέζης, ἵτταντο ὁ δὸν Πέτρος Ζιρών, ὁ δὸν Παχέκος, ὁ Μπεναθέντες, ὁ μαρκησίος Δὲ Παλένσιος καὶ τινες ἄλλοι.

Ὁ δὸν Ἀλφόνσος Ἐρρίκος, ὁ Φερνάνδος καὶ ὁ Ἀλθάρος Ζουνίγγας, πάντες οὗτοι ζωηροὶ καὶ σπριγῶντες νέοι, περιήρχοντο ἀνυπόμονοι τὴν γέφυραν, διασκεδάζοντες ἐνίστε μετὰ τῶν διερχομένων νεανιδῶν, πρὸς ἄς ἀπέτεινον ἐμμέσους τινὰς ἐρωτικὰς φράσεις.

Εἰς ἕν νεῦμα τοῦ μαρκησίου δὲ Βιλλένα, ὁ δὸν Ἀλφόνσος Ἐρρίκος ἀφῆκε τοὺς συναδέλφους του καὶ ἔτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτόν.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, τῷ εἶπεν ὁ μαρκησίος Δὲ Βιλλένας χαμηλοφώνως· ἀπόψε, περὶ τὴν ἔκτην ὥραν, ἡ δόνα Μένσια Δὲ Παδίλλα θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ της περὶ τῆς στολῆς, τὴν ὁποίαν θὰ φέρῃ ὁ βασιλεὺς καὶ περὶ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν θὰ κατέχῃ εἰς τὴν λιτανεῖαν. Πρὸς-εχε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ μὴ μᾶς διαφύγῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Ἐχε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, κύριε μαρκησίε, ἀπήντησεν ὁ εὐγενὴς νέος· ἐννοῶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐντολῆς ταύτης.

— Ἐννοεῖς ὅτι ἄνευ τῆς πληροφορίας ταύτης εἰμφορεῖ νὰ μᾶς διαφύγῃ ὁ βασιλεὺς, καὶ τότε ματαιοῦται ἡ ἐπιχειρήσις μας. Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ δὸν Παχέκος πάντοτε χαμηλοφώνως, ὡς τε μόλις ἤκούετο, εἶδομεν φνευομένους ἄνευ ἀποτελεσματος τόσους συναδέλφους μας, δέκα δὲ γενναῖοι καὶ εὐγενεῖς νέοι ἀπεκεφαλίσθησαν τὴν ἐπιούσαν τῆς στάσεως· χθὲς δὲ ἀκόμη ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἀλκαζάρ εἶδομεν νὰ ὀπισθοχωρήσωσι χιλιάδες ἀνθρώπων ἀπέναντι ἐνός, τὴν νύκτα δέ, ἐνῶ ἠλπίζομεν ὅτι εἴχομεν πλέον συλλάβει αὐτὸν τὸν ἄτιμον εὐνοούμενον, μᾶς ἐξέφυγεν ὡς ἐκ θαύματος, τὸ ὅποτον μόνος ὁ Θεὸς γνωρίζει. Ἐν τούτοις ὁ λαός, ὁ ὁποῖος ἀνέθηκεν εἰς ἡμᾶς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀπέκαμε πλέον νὰ βλέπῃ ἀποτυγχάνουσαν πᾶσαν ἀπόπειραν, καὶ ἔχει δίκαιον. Ὁ λαός ἔχει πάντοτε ἀκαταλήπτους ἰδιοτροπίας καί, ἂν κατὰ κακὴν τύχην ἀνεφαίνετο καὶ πάλιν εἰς τὸν κόσμον ὁ κόμη Δὲ Λεδέσμας,

θὰ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς ἡμᾶς μετ' ἀγανακτήσεως. Πρέπει λοιπὸν ἀπόψε νὰ φέρωμεν ἀποτέλεσμα ἄνευ ἀναβολῆς, πρὶν ἢ ἀναφανῆ ὁ ἐχθρὸς μας καὶ διαφεύσῃ τὴν ιδέα, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισεν ὁ λαός, δηλαδή ὅτι ἀπέθανεν. Ἄλλως τε καὶ ὁ θάνατος τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέτμυ, ἂν ἐπιβεβαιωθῇ, δὲν εἰσπορεὶ νὰ θεωρηθῇ δι' ἡμᾶς πλήρης ἐπιτυχία. Ἡ ἀρπαγὴ τοῦ βασιλέως θὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον μας.

— Ὁ, τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, ἡμεῖς ἐξεπληρώσαμεν τὸ καθήκον μας, κύριε, ἀπῆντησεν ὁ νέος, διότι ἐξετελέσαμεν κατὰ γράμμα πάσας τὰς διαταγὰς σας. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους βλέπετε ἐκεῖ κάτω, κρύπτουσιν ὑπὸ τοὺς μακροὺς ἐπενδύτας των τὰς δαδὰς, διὰ τῶν ὁποίων, ὅπως ἐπιφέρωσι τὴν σύγχυσιν, θὰ μεταδώσωσι τὸ πῦρ, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ γίνῃ ἀνάρπαστος ὁ βασιλεὺς· αἱ πλύντριαι πλύνουσιν ὑπὸ τὴν ἀψίδα τὰ κλινισκεπάσματα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἀναχαιτίσωμεν τὴν ὀρμὴν τοῦ πυρός· τὸ φορεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε προωρισμένον νὰ μεταφέρῃ τὸν αἰχμάλωτον βασιλέα, σταθμεύει ἐκεῖ κάτω, καὶ τέλος οἱ ἵπποι μας μᾶς περιμένουσιν εἰς τὴν παραλίαν.

— Λοιπὸν, ὑπέλαθεν ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, δὲν μᾶς λείπει τώρα ἄλλο τι εἰμὴ ἡ πληροφορία τῆς δόνας Μένσις. Δέν σοι φαίνεται ὅμως προῖξενον νὰ βλέπῃς μίαν γυναῖκα, ἕνεκεν ἀπλῆς ἰδιοτροπίας, νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ ἐκθρονίζῃ ἕνα βασιλέα, ἢ τοῦναντίον νὰ παραδίδῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου τόσας νεκρὰς καὶ εὐγενεῖς ὑπάρξεις; Ἐν ἄλλαις λέξεσι, δὲν εἶνε περιέργον νὰ βλέπῃ τις τὴν ἀπιστον παιδαγωγὸν τῆς βασιλοπαιδος νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖρας τῆς τὰς τύχας ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους;

— Ἐγὼ φρονῶ ὅτι τὸ πρὸς τὸν δὸν Βελτρὰν μίσος τῆς μᾶς ἐγγυᾶται περὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς.

— Καὶ ὅμως, προσέθηκεν ὁ δὸν Παχέκος, ὅστις ἤρξατο ν' ἀνησυχῇ, ἡ ὠρα παύρηται καὶ ὁ ὑπηρετής δὲν ἔρχεται. Ἐν τούτοις, ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ, φρονῶ ὅτι εἶνε καλλίτερον νὰ ἐνωθῇ με τοὺς συναδέλφους σου· προσπλήθετε δέ, ὅπως μὴ διεγειρήτε οὐδεμίαν ὑπόνοιαν, νὰ φαίνησθε φαῖδροὶ καὶ περιχρηεῖς.

Καί, θλιψὰς τὴν χεῖρα τοῦ νέου, ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἐνῶ ὁ δὸν Ἀλφόνσος, διασχίσας τὸ πλῆθος, ἠνώθη μετὰ τῶν φίλων του, ἤρξατο δὲ ἀστευόμενος μετ' αὐτῶν, ὅτε εἶδεν ἐρχόμενον μοναχὸν τινα, συνοδευόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἄλλων κληρικῶν.

Ἡ προεξέχουσα γατήρ τοῦ μοναχοῦ τούτου καὶ ἡ θαλερὰ καὶ ἀκμαία αὐτοῦ ὑγεία, ἡ ὁποία ἐφάνετο ἐπὶ τοῦ λείου καὶ παχυτάτου προσώπου του, δὲν συνεβίβαντο ποσῶς πρὸς τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἐπάγγελμα.

Ἐνωμαζέτο Ἀνήμερος καὶ ἐκράτει ἀνά χεῖρας μέγα χαλκῖνον δίσκον, ὅστις ἀπῆστραπτεν ὡς ὁ χρυτός, πάντοτε δὲ προχωρῶν, ἐφαλμύθει δι' ὑπορρίνου φωνῆς ἀκατάσχετος τιναξ λέξεις.

Ὁ δίσκος του εἶχε σχεδὸν πληρωθῇ χαλκῖνων νομισμάτων.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, πάντα τὰ παιδιά, ὅσα τυχὸν τὸν συνήντησαν, ἔφυγον ἔντρομα.

Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁσάκις τὰ παιδιά τῆς συνοικίας ἐκεῖνης ἤτακτον εἰς τὰς οἰκίας των, οἱ γονεῖς των ἠπειλοῦν αὐτὰ καὶ τὰ καθίστων ἀκίνητα ἐκ τοῦ φόβου διὰ τῶν ἀπλῶν τούτων λέξεων·

— Ἐρχεται ὁ Ἀνήμερος, φυλαχθῆτε!

Ὁ Ἀνήμερος εἶχεν ἤδη συλλέξει ἀρετὰ χρήματα, ὅτε εὗρέθη ἀπέναντι τοῦ δὸν Ἀλφόνσου, εἰς τὰ ὄρα τοῦ ὁποίου ἔκλυοι ἦσαν εἰσέτι αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ μαρκησίου Δὲ Βιλλένας.

— Μὰ τὸν ἅγιον Ἰάγον! εἶπεν ὁ νέος πλησιάσας πρὸς τὸν μοναχόν, θέλω κ' ἐγὼ, ἕνεκα τῆς ἀγίας ταύτης ἡμέρας, νὰ κερμύμιαν καλὴν πράξιν. Πόσα πρέπει τις νὰ δώσῃ διὰ νὰ λυτρώσῃ μίαν ψυχὴν;

— Δώσετε ὅ,τι θέλετε, κύριε, ἀπῆντησεν ὁ μοναχὸς ὑποκλινάς εὐσεβάστως.

Ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἔρριψε δύο πιστόλας ἐντὸς τοῦ δίσκου, ὃν τῷ ἐπρότεινεν ὁ μοναχός.

— Ἀχ! κύριε, ἀνέκραξεν ὁ μοναχὸς ποιήσας τρίς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, χάρις εἰς τὴν γενναίαν προσφορὰν σας, θὰ λυτρώσετε ἐκ τῆς καλᾶσεως μίαν ἀγαθὴν καὶ ὠραίαν ψυχὴν.

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζετε; ἠρώτησε μετὰ περιέργιας ὁ νέος.

— Μία ὀπτασία, τὴν ὁποίαν εἶδον πρὸ ὀλίγου, ἐπανάλαθεν ὁ μοναχός, μ' ἔκαμε νὰ πιστεύσω τούτο. Εἶδον ὅτι ὁ οὐρανός ἦτο ἡμίανοικτος καὶ ὅτι οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ ἔτεινον τὰς χεῖρας πρὸς τὴν ψυχὴν ταύτην, τὴν ἀδελφὴν των, ἡ ὁποία εἰσῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν μέσῳ γλυκυφθόγγων φαλμῶν.

— Ἄν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὑπέλαθεν ὁ δὸν Ἀλφόνσος, δύναμαι ν' ἀναλαθῶ τὰ χρήματά μου, διότι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀπᾶξ εἰσῆλθον εἰς τὸν παραδεισον, δὲν φοβούνται πλέον τὰς φλόγας τῆς κολάσεως.

Καί, χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ μοναχοῦ, ὁ ἀσεβὴς δωρητὴς ἔλαβεν ἐκ τοῦ δίσκου τὰς δύο πιστόλας του καὶ, στρέψας τὰ νῶτα, μετέβη πρὸς συνάντησιν τῶν φίλων του.

Ὁ λαός, ἰδὼν τὴν φοβερὰν ταύτην ἀσέθειαν, ἤρξατο νὰ ψιθυρίζῃ κρυφίως καὶ ἴσως θὰ ἐλάμβανε μέρος ὑπὲρ τοῦ μυστηριώδους μοναχοῦ, ἂν ἀπρόοπτόν τι γεγονός δὲν ἀπέσπα τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

Τραχὴ τις ἐλάμβανε χώραν κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς γερύρας καὶ φωναὶ ἄγριαι, προερχόμεναι ἐκ τοῦ πλῆθους, τὸ ὁποῖον συνωθεῖτο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐμαρτύρουν ὅτι ἀπευκαταῖόν τι συνέβαινε.

Οἱ μᾶλλον περιέργοι ἔτρεξαν ἐκεῖ.

Μέγα τι καὶ κομψὸν φορεῖον, τοῦ ὁποίου τὰ ἐκ πρασίνου λεπτοῦ ὑφάσματος παραπετάσματα ἦσαν ἐπιμελῶς κατεβιβασμένα, καὶ τὸ ὁποῖον ἔσυρον δύο ὠραιότατοι λευκοὶ ἵπποι, προσεπάθει νὰ διέλθῃ τοῦ πλῆθους, τὸ ὁποῖον συνωστίζετο πρὸς τὴν

παραλίαν· εἰς δὲ τὰς ἐπιμόνους παραλήσεις τοῦ ἠνιόχου, τὸ πλῆθος ἀπῆντησε διὰ ἀλλαλαγμῶν καὶ ὕβρεων.

Οἱ τέσσαρες ἀκόλουθοι, οὔτινες συνώδευον τὸ φορεῖον, ἠναγκάσθησαν ν' ἀναπύρωσι τὰ ξίφη ὅπως ἐκφοβίσωσι τὸν ἐξαγριωθέντα ἐκεῖνον ὄχλον καὶ ἀναγκάσωσιν αὐτὸν ν' ἀφήσῃ αὐτοῖς ἐλευθέραν τὴν δίοδον. Ἄλλ' αἰφνης ἐκατὸν περίπου στιβαροὶ βραχιόνες ὤρμησαν κατ' αὐτῶν λυσσαλέοι, ἀνέτρεψαν αὐτοὺς ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ ἔθραυσαν τὰ ξίφη των. Οἱ ἵπποι, περικυκλωθέντες πανταχόθεν, ἀφηνίασαν καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, πάραυτα δὲ ἀντήχησαν φωναὶ σπαραξικάρδιοι, προερχόμεναι ἀνωθεν τοῦ φορείου.

Τὸ πλῆθος ἔστη τότε ἔντρομον· οἱ δὲ τέσσαρες ἀκόλουθοι, πλήρεις ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, ἠγέρθησαν πάραυτα καὶ ὤρμησαν ὡς ἀστραπὴ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φορείου, ὑπερβάντες δὲ αὐτό, κατώρθωσαν ν' ἀναχαιτίσωσι τὴν ἀκατάσχετον ὀρμὴν τῶν ἀφηνιασάντων ἵππων.

Λευκὴ τις καὶ λεπτοφυὴς χεῖρ ἤγειρε τὰ πράσινα παραπετάσματα τοῦ φορείου καὶ γλυκεῖα τις φωνὴ ἐψιθύρισε μετὰ τρόμου.

— Εὐχαριστῶ, κύριοι, εὐχαριστῶ!

Ἄλλὰ πάραυτα ἡ νεαρὰ γυνή, τῆς ὁποίας τὸ θελκτικὸν πρόσωπον εἶχε καταθμβώσει τὰ βλέμματα τῶν νεαρῶν ἀκολούθων, ἐδέχθη τασχύτας φιλορρονήσεις καὶ εἶδε νὰ ρίπτωσι ἐπ' αὐτῆς τασαῦτα αὐθάδη βλέμματα καὶ προπετῆ μειδιάματα, ὥστε ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι εὐρίσκετο μεταξὺ φοβερῶν καὶ ἀμειλίκτων ἔχθρων.

Πάραυτα δὲ ἤρξατο ν' ἀνησυχῇ, καὶ νὰ ἐπικαλῆται τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ὅτε τὸ πλῆθος ἠραιώθη καὶ ἀφήκεν ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς τινα ἄνθρωπον, ὅστις ἐφάνετο ὅτι ἐνέπνεεν εἰς μὲν τὸν λαὸν σεβασμὸν καὶ ἀγάπην, εἰς δὲ τοὺς εὐγενεῖς μίσος καὶ ἀποστροφήν.

— Παραμείρετε, κύριοι, ἀνέκραξεν, ἀφήστε νὰ περάσῃ ἐλευθέρᾳ αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Πρέπει νὰ ὑποστηρίζωμεν πάντοτε τὰ ἀδύνατα μέρη.

— Ἐ! κύρ Περεγιλε, ὑπέλαθεν ὁ δὸν Ἀλφόνσος, σὺ νὰ φρονιτῆς διὰ τὰς βύρσας σου καὶ ν' ἀφήτῃς ἡμᾶς νὰ κάμνωμεν ὅ,τι θέλομεν.

— Μὰ τὸν ἅγιον Ἰάγον, ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἔχει δίκαιον, προσέθηκεν ὁ Ζουνίγγας.

— Δὲν ἐντρέπεσθε τοῦλάχιστον νὰ κάνατε τέτοια πράγματα, ἀνέκραξεν ὑψηλῶς ὁ βυρποδέφης, σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν ἁγίαν ἡμέραν, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος ἔπρεπε νὰ κλαίῃ;

— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, Περεγιλε, ἀπῆντησεν ὁ δὸν Ἀλφόνσος, θ' ἄφινον τὴν τέχνην μου καὶ θὰ ἐγίνόμην ἱεροκῆρυξ. Φαίνεται ὅτι θὰ εὐδοκιμήσῃς εἰς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα.

— Καὶ ποῖος τὸν ἐμποδίζει νὰ γίνῃ ἱεροκῆρυξ καὶ ἐπίσκοπος ἀκόμη, προσέθηκεν ὁ δὸν Παλένσιος, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἔχει οὔτε γυναῖκα οὔτε παιδιά.

Οἱ ἄφρονες οὗτοι λόγοι εἰσῆλθον εἰς τὴν

καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς βυρσοδέψου ὡς δι-
στομος μάχαιρα.

— Εἶνε ἀλήθεια, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς
υποκώφου, ἐνῶ δύο πύρινα δάκρυα διηυ-
λάκουν τὰς παρειάς του. Ὁ Θεὸς ἐκάλεσε
πλησίον του τὴν γυναῖκά μου καὶ ὁ βρασι-
λεὺς μου ἐκλεψε τὴν θυγατέρα μου.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΔΑΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

1878

ΡΟΖΙΝΑ Ἡ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

— Καὶ μήπως εἴχετε ἄδικον; . . . Μοὶ
ἀπετεινάτε τὸν λόγον, ἐξηκολούθησεν ἡ
νεανίς, μόναι δὲ αἱ συμπαθεῖς ἐκφράσεις
σας μοὶ ἀπέδωκν ὀλίγον θάρρος. Ὅτε
ὅμως, ἀρνηθεῖσα τὴν συνδρομὴν ὑμῶν, σὺς
εἶδον ἀναχωροῦντας, πάλιν μὲ κατέλαβεν
ἡ προτέρα ἀπελπισία μου. Ἐπὶ τέλους ἐ-
σκεφθῆν ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ διαμεῖνω ὅ-
λην τὴν νύκτα ἐκεῖ ἐπάνω καὶ διηυθύνθην
πρὸς τὴν πόλιν, ὀδηγουμένη ὑπὸ τῶν φω-
τῶν. Εἶχον χρήματα διὰ νὰ ζήσω τὸ
πολὺ δύο ἡμέρας ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ.
Φθᾶσα εἰς τὴν γέφυραν, ἐσκέφθην νὰ ριθῶ
εἰς τὸν ποταμόν, ὅπως δώσω πέρας εἰς
τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' ἡ ἐλπίς τῆς ἐκδική-
σεως μὲ ἐκράτησεν. Ἐὰν ὅμως ἐγνώριζον
ὅτι ὁ ἄθλιος δὲν ἦτο ἐδῶ καὶ θὰ ἠναγκα-
ζομένη νὰ τὸν περιμένω τόσας ἡμέρας, βε-
θαίως θὰ ἠύτοκτόνουν, διότι οὐδέποτε θὰ
ἐξηυτελιζομένη ἐπαιτούσα τὸν ἄρτον μου ἢ
ἐκτιθεμένη εἰς προσβολάς.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς νεανίδος
ὁ Λουκιανὸς ἐμειδίκεν ἑλαφρῶς: «Ἦμην
ἐκεῖ», εἰπὼν καθ' ἑαυτόν.

— Γνωρίζετε τὰ λοιπά, κύριε Λουκιανέ,
προσέθηκεν ἡ νεανίς: ὑπῆρξατε ὁ σωτὴρ
ἄγγελός μου, ὅ,τι δὲ καὶ ἂν μου συμβῆ ἐν
τῷ μέλλοντι, ἀδελφέ μου, — καὶ συγχω-
ρήσατέ μοι διὰ τὸ ὄνομα, ὅπερ σὺς δίδω,
εἶναι τὸ μόνον ἀρμόζον εἰς ὑμᾶς — ἡ εὐ-
γνωμοσύνη μου ἔσται αἰώνια.

— Καὶ ἐγὼ σὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν
ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἐδειξάτε πρὸς
ἐμέ, ὑπέλαβεν ὁ νέος.

— Ἐμπιστοσύνην; καλεῖτε αὐτὸ ἐμ-
πιστοσύνην; Καὶ μήπως ἠδυνάμην νὰ
πράξω ἄλλως; ἀνέκραξεν ἡ Ροζίνα.

— Ἄς ἀρήσωμεν τώρα τὰς φιλοφρο-
σύνας, εἶπεν ὁ νέος, καὶ εἰπήτέ μοι τί
σκοπεύετε νὰ κάμετε.

— Ἀπόψε εἶμαι τόσον τετρακαμένη,
ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σὺς εἶπω τίποτε.
Εἰσέτι δὲν ὠρίμασε τὸ σχέδιόν μου· θὰ
σκεφθῶ. Ἡ νύξ δίδει καλὰς συμβουλάς.
Τὸ μόνον, ὅπερ νομίζω ὅς ἀνγκαϊότερον,
εἶναι νὰ ζητήσω νὰ τὸν ἴδω· ἢ δὲ συνέν-
τευξίς μας καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς θὰ
μὲ ὀδηγήσῃ καλλίον περὶ τοῦ πρακτέου.
Νὰ εἰσθε ὅμως βέβαιος ὅτι ὅ,τι καὶ ἂν
πράξω θὰ εἶναι ὑπαγόρευσις τῆς προσβλη-
θείσης ἀξιοπρεπειᾶς καὶ τιμῆς.

— Περὶ τούτου δὲν ἀμφιβάλλω, ὑπέ-
λαβεν ὁ Λουκιανός, εὐχομαι δὲ νὰ σὺς
παράσῃ ὁ Θεὸς τὰς ἀρίστας τῶν ἰδεῶν,
οὐχ ἦττον πάντοτε ἔχετε πεποιθήσιν εἰς
ἐμέ.

— Ἀρκεῖ τὸ καλόν, τὸ ὅποῖον μοὶ ἐκά-
μετε, κύριε Λουκιανέ. Θὰ μὲ συγχωρή-
σητε νὰ μὴ σὺς ἀναμιξῶ οὐδόλως εἰς αὐ-
τὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία δύναται νὰ
σὺς στοιχίσῃ. Ἄφετέ με, σὺς παρακαλῶ,
νὰ ἐνεργήσω μόνη.

— Κάμετε ὅπως ἀγαπᾶτε. Τώρα ἡσυ-
χάσατε, ἀναπαυθῆτε· ἡ νύξ, καθὼς εἶ-
πατε, δίδει καλὰς συμβουλάς, εἴθε δὲ νὰ
σὺς ὑπαγορεύσῃ τὴν ἀρίστην. Καλὴν νύ-
κτα σὰς.

— Καλὴν νύκτα σὰς, κύριε Λουκιανέ.
Ὁ νέος ἀπεσύρθη εἰς τὴν κλίνην του
ἀνήσυχος καὶ αὐτός, μὴ δυνάμενος νὰ
προμαντεύσῃ ὁποίαν λύσιν θὰ ἐλάβανε
τὸ δράμα, οὐτινος ἀκουσίως του ἐγένετο
εἰς τῶν ἡρώων.

ΙΕ'

Τὴν ἐπαύριον ἡ Ροζίνα ἀνεκοίνωσε τῷ
Λουκιανῷ ὅτι σκεφθεῖσα ἐπὶ πολὺ τὴν νύ-
κτα, εὗρεν ὅτι ἡ ἀρχικὴ γνώμη τῆς, τοῦ
νὰ ἰδῆ τὸν ἀξιωματικόν, τῇ ἐφάνη ἡ ὀρ-
θοτέρα.

— Ἐλπίζω, προσέθηκεν, ὅτι, ἅμα τῷ
παραστήσω τὴν θέσιν μου, τὴν ἀπελ-
πισίαν μου, τὴν πρὸς ἐμὲ ἀναξίαν ἀνδρός,
καὶ στρατιωτικοῦ μάλιστα, διαγωγῆν του,
νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς σκέψεις φιλανθρω-
ποτέρας καὶ ἐντιμοτέρας. Ἴσως πεισθῆ νὰ
ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδικημα, τὸ ὅποῖον μοὶ ἔ-
καμεν. Ἐνδόμυχος τις φωνὴ μοὶ λέγει ὅτι
θῆκοτύχω, καθόσον μάλιστα ἤκουσα ὅτι
μετέβη εἰς Ρώμην διὰ νὰ ἰδῆ τὴν μνη-
στήν του, ἀλλ' ἴσως ἡ φήμη αὕτη εἶναι
ψευδής. Ἴσως αἱ προαισθήσεις μου μὲ ἀ-
πατῶσιν. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἴδω.

— Καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ
καλλίτερον, εἶπεν ὁ Λουκιανός. Ὑπάγετε
καὶ ἐπανέλθετε ταχέως. Φαντάζεσθε τὴν
ἀνυπομονησίαν μου νὰ μάθω ποῖον τέλος
θὰ λάβῃ ἡ συνέντευξις σας αὕτη.

— Ἄν θέλετε, μὲ συνοδεύετε μέχρι τι-
νός, ὑπέλαβεν ἡ Ροζίνα, οὕτω δὲ θὰ συν-
τάμητε τὴν ὄραν τῆς ἀνυπομονησίας σας.

— Εὐχαριστῶς, εἶπεν ὁ Λουκιανός. θὰ
σὺς τὸ ἐπρότεινα καὶ ἐγὼ, ἀλλ' ἐδίσταζον.

Περὶ τὴν 10ην ἐξῆλθον τῆς οἰκίας ὁμοῦ.

— Καὶ τώρα ποῦ θὰ ὑπάγωμεν; ἠρώ-
τησεν ὁ Λουκιανός.

— Θὰ μὲ συνοδεύσητε μέχρι τῆς πλα-
τείας, ἥτις εὐρίσκεται πλησίον τοῦ στρα-
τῶνος τοῦ πυρροβολικοῦ, ὅπου μεταβήνω
νὰ ἐρωτήσω ποῦ κατοικεῖ ὁ κύριος οὗτος.
Ἐπειτα μὲ ἀφίνετε μόνην· δὲν θέλω, οὐδ'
εἶναι ὀρθόν, νομίζω, νὰ μᾶς ἰδῆ τυχόν ὁ-
μοῦ.

— Τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ σκεπτόμε-
νος, δὲν σὺς ἐπρότεινα νὰ σὺς συνοδεύσω.

Ἡ Ροζίνα κατεβίβασε τὸν πυκνὸν πέ-
πλον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, τὸ ὅποῖον ὑπ'
αὐτὸν οὐδόλως σχεδὸν διεκρίνετο.

Ἐβάδιζον ἐπὶ τινὰ χρόνον σιωπηλοί.

— Πῶς τρέμει ἡ καρδιά μου! ἐψιθύρι-
σεν ἡ Ροζίνα, διακόπτουσα τὴν σιγὴν. Ἡ
παρούσα στιγμή εἶναι μίξ τῶν κρισιμο-
τάτων τῆς ζωῆς μου.

— Ἐχετε δίκαιον, φίλη μου. Λάβετε
θάρος: θάρωνισθητε ὑπὲρ τοῦ ἱερωτάτου,
ὅπερ ἔχει μίξ νεανίς, καὶ ἐστὶ γενναία.

— Μὴ φοβῆσθε, καὶ θὰ πράξω καθὼς
πρέπει τὸ καθήκον μου.

Ἀφίκοντο εἰς τὴν «Πλατείαν τῆς Ἀνεξ-
αρτησίας». Ὁ νεανίας ἐσταμάτησεν ὡς
ἄνθρωπος μὴ ἔχων ἀσχολίαν καὶ περιεο-
γαζόμενος τὴν Πλατείαν καὶ τὰ περὶ αὐ-
τὴν οἰκοδομήματα, ἐνῶ ἡ νεανίς ἐχώρησε
πρὸς τὸν στρατῶνα. Φθᾶσα, ἠρώτησε ποῦ
κατοικεῖ ὁ λοχαγὸς Βίκτωρ Λάουρης καὶ
ἂν δύναται νὰ τὸν εὕρῃ τώρα εἰς τὴν οἰ-
κίαν του.

— Πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησε, τῷ ἀπε-
κρίθη λοχίας τις τοῦ πυρροβολικοῦ, πρὸς
ὃν ἀπηυθύνθη. Κατοικεῖ εἰς τὴν «Ὀδὸν
Φορτέτσα», νά, ἐκεῖ, προσέθηκε δεικνύων
διὰ τοῦ δακτύλου, ἀριθμὸς 17.

Ἡ νεανίς, εὐχαριστήσασα, ἀπεμακρύνθη
βήματά τινα. Οἱ πόδες αὐτῆς ἔτρεμον καὶ
ἡ καρδιά τῆς ἐπάλλετο σφοδρῶς, διὸ ἐ-
σταμάτησεν ὅπως ἀναπνεύσῃ. Περιουλλέ-
ξασα δὲ τὰς δυνάμεις τῆς, διηυθύνθη πρὸς
ἐν τῶν ἄκρων τῆς πλατείας, ὅπῃθεν δὲν ἐ-
φαίνετο ἡ «Ὀδὸς Φορτέτσα», καὶ ἐκάθη-
σεν ἐπὶ ἐνὸς τῶν σιδηρῶν καθισμάτων, ἀ-
τινα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πλατείᾳ.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Λουκιανός διηυθύνθη πρὸς
αὐτὴν προσποιούμενος ἄκραν ἀδιαφορίαν.

— Τι συμβαίνει; ἠρώτησε χαμηλο-
φώνως ἅμα πλησιάζας.

— Κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον, ἀπεκρίθη ἡ
Ροζίνα Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν λάβῃ λύ-
σιν ἡ συνδιαλέξις μας, ἐπειδὴ ἐνδεχόμε-
νον νὰ μᾶς ἰδῆ ὁμοῦ ἀναχωροῦντας, κα-
λὸν εἶναι νὰ μὲ περιμένητε εἰς τὴν οἰκίαν.
Ἴσως μάλιστα ἐκάμαμεν κακὸν καὶ νὰ ἔλ-
θωμεν μαζῇ. Δὲν ἠξέυρω καὶ ἐγὼ διατί,
ἀλλὰ πολὺ ἐπεθύμουν κατὰ τὰς στιγμὰς
ταύτας νὰ σὺς ἔχω ὅσον τὸ δυνατόν πε-
ρισσότερον χρόνον πλησίον μου, καὶ τώρα
ἀκόμη δισταζῶ νὰ σὺς ἀποχωρισθῶ.

— Ἀμὴ ἐγὼ; ἐψιθύρισεν ὁ Λουκιανός.

— Ὅπωςδήποτε καλὸν εἶναι νὰ ἀναχω-
ρήσητε.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπόν, Ροζίνα,
εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἀναχωρῶν βραδέως καὶ
μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφταίαν.

— Εὐχαριστῶ, ὑπέλαβεν ἡ Ροζίνα.

Καὶ ἡ νέα, ἐπικαλεσθεῖσα τὴν εὐλογίαν
τοῦ Θεοῦ, ἐχώρησε στερεῶ τῷ βήματι πρὸς
τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 17 οἰκίαν τῆς ὁδοῦ «Φορ-
τέτσα» καὶ διὰ χειρὸς στερεωτέρας ἔκρυσσε
τὴν θύραν.

ΙΓ'

Ὁ Λουκιανός, βαδίζων πάντοτε ἡρέμα,
ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Καὶ αὕτη
ἠγνόει ὑπὸ ποῖων αἰσθημάτων κατείχετο
τὴν ὄραν ἐκείνην. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἀ-
φῆρει τι ἡ συνέντευξις αὕτη.

— Τί ἔχω λοιπόν; ἠρώτησεν ἑαυτόν,
ἐκβάλλων τὸν πῖλόν του. Καὶ τί μὲ στενο-

